



Arrest

nr. 206 306 van 29 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X, in eigen naam en optredend als ouder
 2. X
 3. X
 4. X, optredend als ouder

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en optredend als ouder, X, X en X, optredend als ouder, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2013 dienen de eerste en de vierde verzoekende partij elk afzonderlijk in eigen naam en voor hun kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvragen vermeld in punt 1.1. onontvankelijk worden verklaard alsook ten aanzien van de eerste en de vierde verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.3. Bij arrest nr. 140 390 van 5 maart 2015 worden de beslissingen vermeld in punt 1.2. door de Raad vernietigd.

1.4. Op 23 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing waarbij de aanvragen vermeld in punt 1.1. onontvankelijk worden verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 23 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de eerste, tweede en derde verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw:

Naam, voornaam: H.A. (...)

(...)

+ kinderen: P.D. (...) geboren op 14.07.1996 en P.J. (...) geboren op 31.03.1999

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum. Mevrouw verblijft illegaal op het Belgische grondgebied.”

1.6. Bij arrest nr. 205 864 van 25 juni 2018 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing werden op 13 mei 2015 ingediend door de heer P.S., vierde verzoekende partij, optredend als ouder en door mevrouw H.A., eerste verzoekende partij optredend in eigen naam en als ouder. De kinderen van de eerste en de vierde verzoekende partij, met name de heer P.D. en mevrouw P.J. worden vermeld als tweede en derde verzoekende partij.

In zoverre wordt opgetreden door de eerste en de vierde verzoekende partij *“als ouder”* van de heer P.D., de tweede verzoekende partij, merkt de Raad op dat de heer P.D. is geboren op 14 juli 1996 en derhalve op het ogenblik van het indienen van huidig beroep reeds achttien jaar en dus meerderjarig was. De heer P.D. was derhalve bekwaam om in eigen naam op te treden en kon niet vertegenwoordigd worden door eerste en de vierde verzoekende partij. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het door eerste en de vierde verzoekende partij werd ingesteld *“als ouder”* van de heer P.D.

In zoverre wordt opgetreden door de eerste en de vierde verzoekende partij *“als ouder”* van hun kind P.J., de derde verzoekende partij moet worden vastgesteld dat P.J. op 31 maart 2017 meerderjarig is

geworden, zodat de eerste en de vierde verzoekende partij hun kind P.J., vanaf die datum, niet langer in rechte kunnen vertegenwoordigen. P.J. kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

Gezien noch de tweede, noch de derde verzoekende partij heden wettig vertegenwoordigd worden door de vierde verzoekende partij en de vierde verzoekende partij enkel optreedt *“als ouder”*, doch niet in eigen naam, is het beroep onontvankelijk in de mate het door de vierde verzoekende partij werd ingesteld.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang, waarbij zij erop wijst dat de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast, bepaling waarvan in de bestreden beslissing toepassing werd gemaakt om reden dat de eerste verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Zij meent dan ook dat bij een eventuele schorsing van het thans bestreden bevel de staatssecretaris niet anders vermag dan in uitvoering van voormelde bepaling een nieuw bevel aan de verzoekende partij te laten betekenen.

Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van voormelde exceptie van onontvankelijkheid.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partijen zetten hun tweede middel uiteen als volgt:

“1. De verzoekende partij merkt op dat op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven indien de vreemdeling “in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

De mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dient samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten;
 - En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- (zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

3. In de bestreden beslissing wordt een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd aan zowel mevrouw H.A. (...) en de kinderen: P.D. (...) en P.J. (...).

De bestreden beslissing maakt melding van volgende motivering:

“Betrokkene legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum. Mevrouw verblijft illegaal op het Belgische grondgebied.”

De bewoordingen van de motivering zijn opgesteld in het enkelvoud (“betrokkene”, “legt” “Mevrouw”).

De verzoekende partij kan derhalve niet begrijpen welke motieven ten grondslag liggen voor het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten aan welke persoon. De bestreden beslissing wordt immers opgelegd aan drie personen.

Overigens kan geenszins worden voorgehouden door de verwerende partij dat de minderjarige P.J. (...) “automatisch” mede een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt omdat mevrouw H.A. (...) als moeder optreedt. Zulks zou in strijd zijn met de formele motiveringsverplichting. Bovendien wordt in de bestreden beslissing geen bevel opgelegd aan de vader: P.S. (...).

Dit geldt temeer voor de heer P.D. (...). Hij werd geboren op 14 juli 1996 en is derhalve achttien jaar en meerderjarig. Hij kan in geen enkele omstandigheid geacht worden “automatisch” mede een bevel om het grondgebied te verlaten te verkrijgen omdat mevrouw H.A. (...) dergelijk bevel krijgt.

Hij volgt de administratieve toestand van zijn ouders, als meerderjarig persoon, niet.

4. De gegeven motivering stelt verzoekers niet in staat te begrijpen welke motieven ten grondslag liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten aan welke persoon.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van alle betrokkenen garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Derhalve dient het middel als gegrond te worden beschouwd.”

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486).

4.3. In zoverre de tweede verzoekende partij op het bevel vermeld wordt op grond van haar eigen administratieve situatie, dient te worden vastgesteld dat voor de tweede verzoekende partij – die als meerderjarige niet de administratieve situatie van haar ouders volgt – geen motieven worden opgenomen in de bestreden beslissing waarom ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. De motieven die melding maken van “betrokkene” en “mevrouw” hebben

duidelijk enkel betrekking op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in zoverre dit gericht is tegen de eerste verzoekende partij.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom de tweede verzoekende partij, zonder bijkomende motivering ten aanzien van haar persoon, als meerderjarige vermeld wordt op het bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Uit de vermelding "*kind*" bij de naam van de tweede verzoekende partij kan blijken dat de verwerende partij ervan uitging dat de tweede verzoekende partij minderjarig was en automatisch de administratieve situatie van de ouders volgt, omstandigheid waarin een bijkomende motivering voor minderjarige kinderen in een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de ouder niet vereist lijkt te zijn.

De verzoekende partijen wijzen erop dat de tweede verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing meerderjarig is en niet automatisch geacht kan worden de situatie van de ouders te volgen. Dit wordt door de verwerende partij in haar verweernota niet betwist. In zoverre aldus kan geoordeeld worden dat er een motivering is waarom ten aanzien van de tweede verzoekende partij de bestreden beslissing wordt genomen doordat de tweede verzoekende partij op de bestreden beslissing wordt vermeld als "*kind*" en aldus, gelet op de minderjarigheid, automatisch geacht wordt de administratieve situatie van de ouders te volgen, stelt de Raad vast dat een dergelijke motivering/werkwijze niet juist is gelet op de meerderjarigheid van de tweede verzoekende partij.

De motivering van de bestreden beslissing waarbij de tweede verzoekende partij, die op het ogenblik van de bestreden beslissing meerderjarig was en aldus niet automatisch kan geacht worden de situatie van de ouders te volgen, enkel vermeld wordt op het bestreden bevel zonder bijkomende motivering, is niet afdoende.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

4.4. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog betoogt dat de verzoekende partijen niet aantonen welk belang zij hebben bij hun kritiek nu uit het administratief dossier blijkt dat ook de tweede verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft en derhalve geacht wordt het grondgebied te verlaten, beperkt zij zich in feite tot een *a posteriori* motivering. Het belang kan niet ontzegd worden door het verwijzen naar een *a posteriori* motivering. Het aanvaarden van een gebrek aan belang omwille van de illegale verblijfstoestand van de tweede verzoekende partij, komt er op neer dat de bestreden beslissing zou kunnen worden gewettigd door een beoordeling die achteraf in de nota met opmerkingen wordt weergegeven. Zulks kan uiteraard niet.

4.5. Bovendien stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de vermelding van de tweede verzoekende partij op het bestreden bevel een materiële vergissing betreft. Aldus geeft zij aan dat de bestreden beslissing niet ten aanzien van de tweede verzoekende partij werd getroffen.

De Raad acht het dan ook gepast voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het rechtsgeldig getroffen werd of niet ten aanzien van de eerste en de derde verzoekende partij.

De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen bezwaarlijk voorhouden dat de materiële vergissing geen gevolgen kan hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing, gelet op het feit dat de tweede verzoekende partij geadresseerde is van het bevel, dat alsdan aldus ook ten aanzien van haar rechtsgevolgen creëert.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER